

TERRAS TE RAVELLO.

als om nood, kleppen de klokken, en als een brallen dronken-man rameit de ijzeren rammel van het Belfort. . . .

* * *

In zulke atmosfeer — ik gaf er u opzettelijk van versterkte kwint-essens, — in deze omgeving van vrees-wekkende strengheid, waar een masker van goedmoedigheid niet dekt dan toezicht over zich-zelf en over anderen, en waarvan het, soms plots uitspattende, reuzen-joviale niets is dan onweerstaanbaar maar weer gauw gedempt opstand; in zulk een wereld leeren de jaren en de noodwendigheid u tucht, moed en geduld. Ge wordt er tevens taai en hard; gij blijft open-hartig, maar gij wordt voorzichtig; gij ziet groot, maar gij wordt — ik sprak hier meer bepaald weêr van den kunstenaar, — gij wordt kieskeurig in, gij houdt kontrol over de uitvoerings-bestanddeelen van het beeld dat ge ziet.

Gij ziet groot. Want Gent is constructief en monumentaal, en de Gentsche geest is constructief en monumentaal. De kanten lievigheid van gevelkens langs zwaan-bevaren grachtjes vervult Brugge met mijmer-ziekte en zachten weemoed. Het ruw-bonkige van de Gentsche gebouwen — de architectuur blijft er romaansch — kan u vervullen met angstigen eerbied, u verpletten tusschen deze platte en onversierde muren: te dieper haalt gij adem, want te moeilijker. Stad eener groezelige ontzetting eerst, leert ze u de mannen-deugden die er van bevrijden. Zij leert recht zien, en oordeelen zonder omwegen. Zij weert het sentimenteele, maar leidt óp voor het moeilijke sentiment. Geen lievige gevoelerigheid hier, maar Het Gevoel, dat, opgedolven uit strenge diepte, te echter is en te edeler.

Ja, Gent is een school bij uitstek voor 't aankweeken van Levens-stijl. Is het — wijl Brugge was een stad van ijverig geld, van